

PROGRAM

Koncepce českého národního státu

Naše ideologické východisko je postaveno na vůdčí myšlence ochrany českých národních zájmů, které považujeme za nejvyšší etickou hodnotu, na níž je postavena naše společnost. Historie českého národa je nepřetržitým bojem za jeho přežití, a to, ať již jde o doby dávno minulé, naši novodobou státní historii nebo o žhavé problémy naší současnosti. Vždy a za všech poměrů jsme byli nuceni řešit otázku zachování naší národní identity spojenou se zachováním českého jazyka, našeho způsobu života spjatého s kulturním dědictvím a uhájením našeho národního bohatství bez ohledu na to, zda pochází z přírodních zdrojů, nebo bylo výsledkem vytvoření materiálních hodnot celých generací.

Geografický prostor, ve kterém se nacházíme byl v mnoha ohledech určujícím faktorem střetu neustálých velmocenských zájmů. Dynastické i spojenecké smlouvy s námi uzavírané se ukázaly vždy jako naprosto nicotné a byly našimi spojenci drženy víceméně pouze účelově, což mělo za následek, že v rozhodujících chvílích našich bohatých dějin jsme nakonec byli odkázáni jen a jen na sebe. Bylo by hrubou chybou, kdybychom si nevzali z těchto událostí potřebná ponaučení.

Je pravdou, že jsme vždy byli součástí Evropy. Je třeba ale mít i na paměti, že jak nacismus, tak i komunismus jako ideologie byly také součástí téže Evropy. Z těchto důvodů považujeme za naprosto nesmysl hlásat návrat někam, kde jsme nedílně byli. Nejsme totiž případ balkánských národů, které se postupně dostaly z turecké nadvlády. Tam šlo skutečně o opětný návrat do Evropy. Z těchto důvodů je nesmysl dělit tímto způsobem Evropu na západní a postkomunistické země.

Tradiční hodnoty Evropy zůstaly zachovány a je nutno si uvědomit, že každá společnost se udržuje právě těmi ideály, na kterých vznikla. V případě Evropy jsou to pak tři faktory, které lze hodnotit jako naprosto nezvratné:

1. Křesťanské náboženství
2. Antická filosofie
3. Existence jednotlivých národů jako společenství obývajících určitá území, mající svůj jazyk, způsob života, která nakonec našla své vyjádření v národních státech.

V úctě k těmto tradicím pak existuje i náš druhý princip, t. j. důsledná obhajoba zásad, na kterých je naše civilizace postavena.

Křesťanství, víra spojená současně jak s pokorou, tak i s lidským poznáváním, byla přijetím antické filosofie postavena na pevný rámec systému, který lze dnes nazvat Euroamerickou civilizací. Základní prvky je třeba hledat právě v Evropě. Tím, že byla přijata jasná pravidla, vytvořil se i kodex právních a morálních hodnot, který nejenže zde přetrvává, ale v mnohém ohledu se stal vzorem i pro jiná civilizační pojetí. Křesťanskými principy se řídily celé generace lidí, i ti, kteří sami v existenci Boha nevěřili. Tento vývoj vedl a to mnohdy i přes hrůzné excesy k vytvoření nejvyšší formy civilizace. Součástí těchto hodnot je i naše národní obrození a naše historické státní právo. Hlásíme se k těm, kteří vrátili do našich měst český jazyk a vzkřísili tak z mrtvých náš národ. Hlásíme se k těm, kteří na tomto díle pokračovali až do vybudování naší samostatnosti. Hlásíme se k těm, kteří za udržení naší samostatnosti bojovali a nasazovali svůj život. Nikdy nezapomeneme na Bohuslava Balbína, Josefa Dobrovského, Josefa Jungmanna, Františka Palackého, Karla Kramáře, Aloise i Ladislava Rašína, Vlastimila Klímu, Josefa Mašína, Václava Morávka, Josefa Balabána, Miladu Horákovou a další příslušníky třetího odboje. Cílem našeho národního pojetí je právě tyto zásady aktivně hájit. V našem případě je to ochrana života a to i nenarozeného, ochrana rodiny, na jejíž úroveň nelze postavit žádné registrované partnerství, úcta k právu, snášlivost, vytváření přirozených pravidel soužití, které se stanou součástí chápání přirozené morálky.

V našem případě žijeme ve státě, ve kterém se převážná část obyvatelstva hlásí k české národnosti. Žijí zde i okrajově některé menšiny. Protože nám jde o vybudování spravedlivé společnosti, která bude považovat český stát za svůj domov, hovoříme o systému národní a státní pospolitosti. Rozhodující odpovědnost spočívá na českém národě, na druhé straně nikterak neupíráme těmto menšinám nárok na jejich kulturní vyžití a právo se sdružovat ve svých občanských sdruženích. Vyžadujeme však

od nich loajalitu k našemu státu, dodržování našich zákonů pod jejichž jsou ochranou a respektování našeho způsobu života.

Naše pojetí vychází z úlohy silného státu. Chceme stát, který zaručí i spravedlivá sociální práva a dá každému nárok na slušný život. Z toho důvodu zakotvujeme do našeho národohospodářského programu výrazné sociální akcenty včetně ekologické ochrany. Důsledně odmítáme extrémní liberální projekty v ekonomice. Vlastnictví není jen výsada a právo, ale také odpovědnost a služba. Čím méně občanů bude žít na periferii lidské společnosti tím úspěšnější a spokojenější bude stav naší národní a občanské pospolitosti.

Právě tak nehodláme připustit devastaci přírody podnikatelskými společnostmi, po případě neodpovědnými jedinci. V tomto směru budeme iniciovat tvorbu zákonů, které posílí úlohu státu.

Jednoznačně odmítáme současný integrační proces v rámci Evropské unie. Evropa, má-li být stabilizovaná, může být jen jedna - "Evropa vlastní", tak, jak ji formuloval Charles de Gaulle, tj. Evropa spolupracujících národů od Gibraltaru po Ural. Takovéto dílo je nutno vytvářet po celé generace. Současná EU pohřbí postupně svobodu. Již dnes jsou demokratické principy likvidovány komisaři z Bruselu. Nedojde k zakotvení pevného řádu, neboť federalistické pojetí zlikviduje přirozenou úlohu národních států, což vede k nekontrolovanému vstupu organizovaného zločinu do ekonomiky. Globalizační pojetí multikulturní společnosti pak přivodí obrovskou vlnu migrace lidí cizích jak etnicky, tak i kulturou, což bude následně příčinou k občanským válkám.

Z těchto důvodů budeme pevně stát na principu národních států a hledat cestu k vystoupení z EU v této podobě. Ta vede pouze k omezování práv a svobod našich občanů a my jednoznačně sdělujeme, že svobodu si vzít nedáme!

Konečným cílem našeho snažení je vybudování národního a sociálně spravedlivého státu, založeného na tradičních hodnotách křesťanství, antiky a národního obrození a na jejich aktivní obhajobě, kterou lze vyjádřit heslem:

SPOŘÁDÁNA RODINA, SPOŘÁDANÁ OBEC, SPOŘÁDANÝ STÁT.

I. Národní identita

Náš národ je plodem více než tisíciletého vývoje na našem území a dědictvím všech původních kmenů, které se v podobě Keltů a Slovanů prolínaly na počátku naší existence. Definitivní sloučení do jednoho národa potom přineslo pro tuto původem indoevropskou populaci křesťanství. Toto prolnutí dalo našemu lidu a našemu teritoriu tu zvláštní a neopakovatelnou podobu, pro kterou, ač nevelká počtem, patříme již patnáct století mezi význačné a nejvyspělejší národy světa. Národní dědictví, duchovní, kulturní a lidské, tvoří homogenní celek, který dává naší zemi stabilitu a umožňuje jí se po každé historické prohře znovu odhodlaně vracet na cestu svobody.

Proto také ti, kdo chtějí zničit náš národ vedou boj na život a na smrt proti naší národní identitě. Všechny prostředky jsou dobré pro odstranění národa - demografický úpadek, imigrační příliv, morální a kulturní zvrácenost. A vůbec nezáleží na tom, zda nositeli těchto útoků jsou socialisté nebo zbožňovatelé zlatého telete z druhé strany politického spektra.

Pokud chceme existovat jako národ, pokud chceme zůstat svobodní, musíme si uchovat naši národní identitu. Náš boj, nechť je symbolem a vzorem pro všechny lidi, kterým osud našeho národa leží na srdci.

Proto také je třeba chránit základy přirozeného pořádku, který spočívá v rodině, vlasti, vzdělání a respektu k životnímu prostředí.

II. Rodina

Hned v úvodu musíme konstatovat, že rodina je dnes cílem soustředěných útoků, které směřují k její likvidaci. Střídajícími se vládami v uplynulých letech je prováděna anti-rodinná politika, což se konkrétně projevuje všude kolem nás v poklesu počtu obyvatel a stárnutí populace. Jedinou odpovědí současných politiků na tato zjištění je volání po zvýšení počtu přistěhovalců, kteří by měli důsledky anti-rodinné politiky napravit svou zvýšenou natalitou. My chceme však jít úplně jinou cestou.

Dnešní situaci můžeme s klidným svědomím nazvat podzimem národa - na jednu rodinu připadá méně než jedno celé dítě. Představa morbidní, zjištění katastrofální. Požadavek na zvýšení přílivu přistěhovalců je naprosto nepřijatelný a nesmyslný.

Je zřejmé, že prvotní příčinou demografického úpadku jsou ekonomické důvody, které nutí muže i ženu přijmout jakékoliv zaměstnání k holému přežití. Zároveň však nesmíme zapomínat i na záměrně podporované sobectví a narcismus, který líčí rodinu, děti a péči o ně jako něco zastaralého, vyšlého z módy, a vnucuje nám stále mladé, usměvavé a bezstarostné modelky jako příklad úspěšné ženy, která se skloní k dítěti tak leda při dobročinné akci snímané televizními kamerami.

Vážnost situace a zhoršování, po stránce ekonomického i sociálního postavení rodiny je především důsledkem chybějící rodinné politiky státu.

Rodina je přitom budoucností našeho národa. Proto jí chceme preferovat a zvýhodňovat po všech stránkách, což samozřejmě povede i k zastavení demografického úpadku.

Navrhujeme:

1) Ochraňovat a vítat nový život. Žena má právo sama rozhodovat o počtu dětí, které chce mít. Rozhodně nehodláme prosazovat jakoukoliv změnu v tomto principu. Pro uchování života však navrhujeme maximálně zjednodušit adopci a umožnit i adopci prenatální, která by otevřela cestu ke štěstí i bezdětným párům.

2) Stabilizovat finanční situaci rodin. Těhotenství a péče o děti je plnohodnotnou prací ve smyslu ekonomického i společenského. Proto má žena plné právo na zajištění svého postavení ve všech směrech: a) zaručený osobní příjem ve výši alespoň minimální mzdy, nebo svého původního platu před nástupem mateřské dovolené; b) veškeré zdravotní a sociální pojištění hrazené státem; c) právo na individuální odchod do důchodu podle počtu dětí; d/ právo na úpravu pracovní doby v naprostém souladu s potřebami péče o děti. Úpravou platu zajistit, aby v rodině postačil jeden plně výdělečný člen a druhý člen rodiny se plně mohl věnovat péči o děti.

3) Bez vlastního bydlení nemohou být účinná žádná opatření ke zvýšení natality. Obnovení státní bytové výstavby vytvoří dostatečný prostor právě v této oblasti a právě pro mladé rodiny.

4) Upravit daňovou soustavu, která by umožnila snižovat daň z příjmu podle počtu dětí. Plošné přídatky na děti jsou pouze přechodnou fází, neboť nerozlišují mezi jednotlivcem, který pracuje a příživníkem, žijícím jen s počtu dětí. Proto navrhujeme, aby za každé dítě byla snižována daň z příjmu pracujícího rodiče, takže by při pěti dětech už neplatil žádné daně. Tím by automaticky byly vyloučeny ty skupiny obyvatelstva, které si z přídatků na děti dělají zdroj obživy a zvýhodnění řádní a řádně ekonomicky činní občané.

5) Ochraňme děti před všemi projevy násilí a zvrácenosti, ať již v televizi, nebo v jejich okolí, bydlišti a škole. Pedofilie, zneužívání dětí, prodej drog dětem, pornografie a násilí ve sdělovacích prostředcích musí být společensky odsouzeno, trestáno a odstraněno z dosahu zvědavých a neviných dětí. K tomu slouží zpřísnění zákonů, posílení Policie a zvažít znovuoobnovení trestu smrti.

III. Vnitřní politika

1. Civilní správa

a) Organizace státu:

Základem výkoné moci musí být efektivní administrativa oddaná národu a státu a ne momentálně vládoucí politické straně.

Unitární stát necht' je systémově založen na třech člancích státní správy (stát - okres - obec) a dvou člancích samosprávy (stát - obec). U hranic okresů budiž v nejvyšší možné míře respektovány národopisné a historické zemské hranice. Finanční zdroje se rozdělují na úrovni okresu okresním rozpočtem, který schvalují delegovaní zástupci místně příslušných obecních a městských zastupitelstev. V čele okresního úřadu jako výkonného orgánu státní správy stojí okresní hejtman jmenovaný ministrem vnitra a jemu podřízený.

Pravomoci měst a obcí jsou jednak přirozené (tedy hájení svých zájmů v rámci obecních hranic v mezích možností obce) a jednak přenesené (vykonávání úkolů státní správy přikázaných státem). Naopak úlohou státní správy v obecní politice je zabezpečování potřeb jednotlivých obcí tam, kde na to jejich samotné síly nestačí, a dále pak v hájení zájmů celku oproti případně protichůdným zájmům místním, za podmínek stanovených zákonem.

V obcích, kde počet obyvatel nepřesahuje 300, může být volen jen starosta a pro případ jeho nepřítomnosti ještě zástupce. Ostatní rozhodování příslušící zastupitelstvu budou pak prováděny přímo, a to shromážděním občanů. Tímto způsobem bude v možné míře upřednostněn akt přímé demokracie.

Zásadně nesouhlasíme s vytvořením tzv. vyšších územně samosprávních celků, které považujeme za organizačně neefektivní, oslabující centrální moc a vzdalující výkon služeb státu od občanů.

Z hlediska dlouhodobé perspektivy je nutno připravovat znovuzavedení domovského práva, právního institutu zrušeného minulým režimem. Jsme si však vědomi komplikací, které tímto nastanou, takže tento zákon musí být dlouhodobě připravován tak, aby nevyvolal v zemi chaos. K tomuto kroku nás vede snaha po posílení vazby občana s jeho obcí. V součinnosti s daňovou a sociální reformou považujeme za vhodné převést sociální dávky spíše na formu daňových úlev a dále tyto z centra na obce. Povinností obce vždy bylo se i postarat o krátkodobě sociálně oslabené své občany. Dlouhodobá a plošná sociální krize se musí řešit systémově na vyšší úrovni. Další, možná ještě významnější, rovinou domovského práva je nástroj v rukou zastupitelstev, který může omezit masovou migraci obyvatelstva do několika přelidněných center, což je problém, se kterým se dnes potýká celý svět. Samozřejmě ani zde nesmí zůstat řešení jen u zavedení této instituce, ale musí na ni navazovat snaha podporující například ekologicky a zdravotně nezávadnou výrobu na venkově. Domovské právo je podle nás nezbytné k znovunabytí pravomocí obcemi, které o ně postupně přišly v minulém režimu a dosud na ně nebyly plně převedeny.

b) Národnostní menšiny:

Trváme na tom, že na počátku jakékoli politiky vůči národnostním menšinám musí být zaručena zásada o rovnosti všech občanů před zákonem. Je nutno přijmout zákon o státním českém jazyku. Rozhodně odmítáme názory vycházející z úřadu vládního zmocněnce pro lidská práva, žádající volené zástupce menšin pro jednání se státní mocí. Takové stanovisko označujeme za partikularismus, na jehož základech jsou porušována práva o rovnosti všech občanů před zákonem.

c) Státní občanství:

Státní občanství se nabývá:

- narozením
- udělením (cizincům české národnosti, cizincům dlouhodobě žijícím a pracujícím na území ČR, cizincům zdědivším nemovitý majetek na území ČR, ve výjimečných případech též i dalším) uzavřením manželství

Státní příslušnost nemůže být nedobrovolně odňata. Vydání občana ČR k trestnímu stíhání do ciziny je nepřipustné.

Státní občanství je možno udělit cizozemcům české národnosti. V tomto případě se jedná o občany českého původu, kteří sami anebo jejich předci pod vlivem různých událostí opustili českou zemi a hodlají se vrátit zpět. (Příklad: čeští navrátilci z bývalého SSSR nebo exulanti ze Západu.) Dále je možnost udělení státního občanství v případě, že někdo žije nepřetržitě 10 let na území ČR a je zde

výdělečně činný. V tomto případě má právo žádat o udělení státního občanství. Cizinec nemůže nabýt nemovitý majetek na území našeho státu jinak než dědictvím. Pak má právo požádat o udělení českého státního občanství. Předpokladem udělení občanství je znalost českého jazyka na úrovni ukončené základní školy, dále beztrestnost, u plnoletých žadatelů dále soběstačnost, u nepplnoletých zabezpečení rodičů či pěstounů.

2. Bezpečnost a spravedlnost

Bezpečnost a spravedlnost je jedním z prvních práv člověka, jejich zajištění první povinností státu. Náš stát se stal obětí úpadkových a zkorumpovaných politiků a neplní svoji základní funkci zajištění bezpečnosti státu a občanů. Kriminalita neustále roste a policie a justice jsou stále méně schopny naplňovat své poslání. Každý den je naplněn kriminálními činy se stále závažnějšími důsledky.

Přes značný nárůst kriminality jsou občané politiky i médií ubezpečováni, že situace není až tak vážná, a že je vše pod kontrolou. Ze lži a podvodu je přitom usvědčují statistiky. Jak například může být pod kontrolou drogová scéna, když počet narkomanů neustále roste! To svědčí o jediném, musí růst i počet pašeráků, distributorů a výrobců drog. Policie a justice tedy zaostávají v plnění svých základních úkolů.

To nač by se však občané měli ptát je, zda musíme čekat, až i u nás vypukne exploze násilí, jako je tomu u našich sousedů a zvláště na předměstích velkých měst, zda by nebylo moudřejší přijímat taková komplexní opatření, která by vůbec vzniku podhoubí pro zločin předcházela.

Na zastírání skutečného stavu se bohužel podílejí i mnozí naši spoluobčané. Nikdo z nich sice nesouhlasí s tím, aby byly drogy jako marihuana nebo pervitin běžně k dostání před školami. Na takto položenou přímou otázku, by jistě všichni odpověděli ne, když jsou však volby, klidně titíž lidé jdou a volí ty politické strany, které mají tento úděsný stav na svědomí.

Navštěvovat dnes centra mnohých měst, je pro většinu občanů výkon přímo hrdinský. Místo toho, aby se však ozvali a dali najevo svou nespokojenost, raději se centru vyhnou a po setmění nevycházejí vůbec.

Navenek se potom může zdát, že je vše v pořádku, a že nejsou žádné závažné problémy. To je však jen klamné zdání a pod povrchem nazrávají takové tlaky, které hrozí rozmetat stávající pořádek.

Je zbytečné, zde na našem skromném prostoru, znovu opakovat varovná čísla a oživovat nejtíživější problémy. Každý z nás si může zdokumentovat současnou situaci podle svých vlastních zkušeností.

Podstatou nárůstu kriminality a z toho plynoucí nejistoty občanů, je ve své podstatě zničení původních hodnot, na nichž je založena naše společnost, nebo spíše měla by být založena.

Zákony jsou přijímány velmi nekvalitní a mnohokrát novelizovány. Všichni vědí, že justice je vážně nemocná a stát definitivně abdikoval na svůj prvotní úkol.

Justice věnuje nejvíce úsilí pronásledování a trestání prostých lidí za drobné přestupky, zatímco se naše země stala za jejího benevolentního dohledu rájem pro cizí mafie a pračkou špinavých peněz z Ruska a Asie.

Principy, ze kterých by měla vycházet naše bezpečnostní politika, jsou následující:

Bezpečnost je základem fungování společnosti a je také právem a svobodou, neboť kriminalita nejtíživěji postihuje právě její nejslabší členy. Stát musí dát tomuto úkolu prioritu a jak justici, tak policii vybavit dostatečnými prostředky k jeho plnění. Prvotní a nejučinnější prevencí je upevňování morálky. Na úrovni rodiny, školy, veřejných institucí a především prostřednictvím médií je třeba znovu upevnit žebříček standardních hodnot a rozdílů mezi dobrem a zlem. Justice rozhoduje o trestu, kterému by svým

zodpovědným přístupem měla vrátit původní význam. Soudce by neměl být úředníkem, plnicí plán uzavřených případů, jejichž dostatečně vysoký počet ho může vynést do čela soudu, ani bezduchým opisovačem zákonů. Měl by být tím, kdo hledá spravedlnost a pro něhož je spravedlnost a zodpovědnost jediným cílem.

Navrhujeme:

OBNOVIT PRÁVO A POŘÁDEK.

Zajistit prevenci kriminality, především posílením a znovuobnovením vážnosti rodiny jako prvního a nejdůležitějšího místa pro prevenci kriminality. Do škol zavést předmět, který by upevňoval a prodlužoval výchovné působení v rodině. Okamžitě vypovědět všechny cizince, kteří se dopustí přestupku nebo trestného činu a zajistit jejich rodinám doprovod delikventa do země původu. Posílit justici, aby mohla lépe potlačovat kriminalitu, zajištěním dostatečného materiálního vybavení, zabráněním politizace soudů a státních zastupitelství, lepším propojením součinnosti mezi policií a soudy.

Zajistit skutečný trest za spáchaný zločin lze jen tím, že trest bude jistý, rychlý, čehož lze dosáhnout zkrácením délky řízení, obnovením trestu smrti za nejtěžší zločiny. Je třeba přehodnotit žebříček trestů a ve všech stanovit povinnost pracovat. Podřídít všechny ústavní činitele stejnému procesu, platnému pro všechny občany, tj. zrušit imunitu s výjimkou proslavů a politické činnosti. Z vězení se musí stát nejen místo izolace, ale především převýchovy. Zvýšit prostředky přidělované pro činnost policie, přitom pamatovat i na zajištění rodiny policistů v případech tragických. Zlepšit finanční, materiálové podmínky policistů a jejich kariérní řád. Osvobodit policisty od administrativních úkolů tak, aby se mohli plně soustředit na svůj hlavní úkol.

IV. Obrana své země

Obrana je vedle bezpečnosti dalším prioritním posláním státu, plnění tohoto poslání ospravedlňuje jeho existenci.

Přesto musíme konstatovat, že naše země postrádá armádu hodnou tohoto slova. Restrukturalizována politiky, kteří nerozumí problematice a sami nevěří v budoucnost naší země, se postupně rozpouští v tzv. evropských silách a slouží novému světovému pořádku. Doma už není prakticky vidět, zato v zahraničí slouží při předstíraných humanitárních operacích.

Naše národní zájmy jsou špatně chráněny a naše armáda je v současné době nefunkční.. Neexistuje obranná doktrína, která by dokázala pojmenovat permanentní i nové hrozby a určit jak velká má být naše armáda, jaké má mít složení a vybavení.

Ohrožení naší země může přijít i z velmi nečekaného směru. Ač se to bude zdát překvapivé, ohrozit nás mohou i ti, kdo jsou dnes vydáváni za naše spojence. Mimo to, že spojenec nemusí být ještě přítel, když velmi dobře víme, že národy nemají přátele, ale pouze své zájmy.

Ani USA, které mají dnes neotřesitelnou pozici světové jedničky, nelze opomenout při výčtu bezpečnostních rizik. Mají totiž vždy nejprve na zřeteli své strategické zájmy a jim podřídí cokoli.

Příkladem pošlapávání všech pravidel je projekt Échelon, který umožňuje Spojeným státům špionáž nejen vojenskou, ale i hospodářskou u všech jejich spojenců. Zvláště vyzrazení obchodního a průmyslového tajemství už bylo několikrát zneužito proti evropským firmám.

Zajímavý je také velmi laxní přístup USA k boji proti drogám, praní špinavých peněz, ať již jihoamerických, asijských nebo ruských mafií. V souvislosti s drogami je velmi zajímavé, že Taliban v Afghánistánu vymítil produkci opia, zatímco ihned po příchodu Američanů byla tato produkce obnovena v plném rozsahu.

Potenciálně nebezpečný je každý národ a každá země světa. Zvláště pak s ohledem na přibývající počet obyvatel a vzrůstající hlad a bídu na jich a východ od nás.

Kromě těchto tradičních hrozeb vyvstává i nová. Kriminální mafie se internacionalizují, vyzbrojují a nabývají na takové síle, že už to není jen otázka policie, ale přímo obrany.

Armáda by měla být především zárukou suverenity naší země, obrany národa a vlasti. Musí se řídit obrannou doktrínou, která ji bude směřovat proti všem hrozbám a protivníkům. Ač se to zdá

protismyslné, po skončení studené války je svět nejjistější a v určitém ohledu i nebezpečnější. Dřívější hrozby zeslabily, ale nezmizely, zatímco mnoho nových přibýlo.

Spojenci nejsou jistí a mohou se snadno změnit v konkurenty, antagonismus mezi lidmi narůstá, narůstá také tlak mezi jednotlivými kontinenty a etniky. Armáda proto musí být silná a respektovaná.

Navrhujeme:

Zajistit vojenskou nezávislost České republiky. Obrana je výrazem národní vůle a proto je naprosto zbytečné se podílet, ať již na akcích NATO, nebo na vytváření evropských vojenských jednotek, na jakýchkoliv mezinárodních operacích je možné se podílet jen tehdy, budou-li v souladu s našimi vlastními zájmy.

Jsme pro vystoupení z NATO, rozhodně ale nevylučuje technickou a informační spolupráci s ostatními demokratickými zeměmi.

Posílit obranný duch u našich občanů. Moderní konflikty zvyšují význam psychologických faktorů, používání podvratných technik a mediální manipulace. O to větší důraz je nutné klást na psychickou odolnost národa, proto je povinností státu, jako strážce národní kontinuity, pěstovat lásku k vlasti, národní hrdost tak, aby si lidé uvědomovali křehkost svých svobod a dokázali se bez slabosti postavit všem nepřátelským záměrům, ať již skrytým nebo otevřeným.

Vrátit armádě vážnost, kterou si zaslouží. Je třeba ocenit materiálně i morálně všechny občany, kteří své ideály a své životy zasvětili službě vlasti. Přizpůsobit vojenský rozpočet požadavkům zajištění bezpečnosti země. Věnovat čtyři procenta HDP na tyto účely není nerealistické a ani nemůže ohrozit ekonomický rozvoj.

Vytvořit národní gardu pro vnitřní ochranu území republiky složenou z dobrovolníků. Jejím hlavním posláním by bylo maximálně snížit přístup na naše území v případě konvenčního napadení; sloužit jako zdroj vyškolených osob pro kompletování armádních sil; podporovat policejní síly při udržování pořádku; sloužit při živelných katastrofách a nehodách velkého rozsahu. Nábor a formování dobrovolníků by probíhalo ve třech fázích:

1. Krátká orientace, obdobná vojenské přípravě.
2. Získání specializace v průběhu šestiměsíční intenzivní výuky.
3. Pravidelné zkvalitňování znalostí a dovedností.

Znovu obnovit a vybavit dnes již prakticky neexistující civilní obranu (kryty, prostředky protichemické obrany). Tento úkol je zvláště aktuální v období se zvýšeným výskytem přírodních katastrof a průmyslových nehod, teroristických útoků.

Podporovat domácí průmysl s orientací na zbrojní výrobu.

V. Školství, kultura a výchova mládeže

Přes veškerý složitý a rozporuplný vývoj, kterým naše společnost prošla můžeme s potěšením konstatovat, že naše školství si zachovalo jednu z nejvyšších úrovní nejen v Evropě, ale i ve světovém měřítku. Aby kvalita našeho školství byla udržena, to v první řadě vyžaduje, aby došlo k markantnímu zvýšení platů pedagogických pracovníků na všech úrovních. Říkáme pedagogických, to znamená těch, kteří přímo učí a podílejí se tak na výchově naší mládeže a říkáme to proto, aby náhodou nebyly zvednuty platy ministerským úředníkům, jak bývá v této zemi zvykem. Jednoznačně říkáme, že stojíme na pozici upřednostňování státních škol. To však neznamená, že principiálně odmítáme soukromé školství, zvláště tam, kde jde o užší specializaci. Soukromé školy ale musí bezpodmínečně být pod státní kontrolou a učitelé na těchto školách by z hlediska svého společenského postavení měli být na úrovni pedagogů škol státních. Základním postulátem našeho přístupu je mít co nejvzdělanější národ. Z těchto důvodů budeme trvat na právu každého občana na bezplatné vzdělání ve státním školství. Říkáme však zcela jednoznačně, že to neznamená, že každý absolvent školy má mít ze zákona právo být zaměstnán ve svém oboru. Otázka volby vzdělání je totiž věc jedna a možnost uplatnění věc druhá. V zásadě stojíme

na pozicích současného školského systému s tím, že doporučujeme, zvláště pak u soukromých škol, na možnost zřízení úzce specializovaných škol, kde by byla možnost výběru již před uplynutím patnáctého roku. Duševní úroveň mládeže nesmírně stoupá a je nutno tuto skutečnost bezpodmínečně i zohlednit. Jako příklad zde uvádíme speciální jazykové gymnázia, církevní školy, střední školy se specializovanou výukou výpočetní techniky a podobně. Jako nacionalisté odmítáme postmodernistické pokusy odstranit dějepis ze škol. Výuka dějepisu zvláště pak našich národních dějin je nezbytnou součástí všeobecného vzdělání příslušníka našeho národa. Zvláštní pozornost je třeba věnovat učňovskému školství, které se postupně dostává na periferii společenského dění. Zde je třeba zdůraznit, že v rámci systému naši národní a státní pospolitosti je pro nás stejně cenný každý vyučený řemeslník jako vysokoškolsky vzdělaný inženýr nebo lékař. Z tohoto hlediska budeme v našem politickém působení bojovat proti snahám vytváření umělých bariér mezi jednotlivými společenskými vrstvami na bázi ukončeného vzdělání.

Zvláštní pozornost bude třeba věnovat výuce tělesné výchovy. Zde je třeba docílit, abychom měli nejen duševně vyspělý, ale i zdravý národ.

V oblasti výchovy mládeže budeme stát na tradičních principech výchovy, při zdůrazňování základních principů škola - rodina a budeme podporovat všechny aktivity, aby mezi rodiči a pedagogy se vytvořil silný dlouhodobý kontakt, který by vytvořil v pozdější době i pocit vztahu ke škole, i když ji žáci opustili.

Výchova žáků musí být založena na lásce k rodné řeči, pocitu sounáležitosti s vlastním národem a k úctě k vlastní historii. Je nutno říci jasně ne postmoderním kosmopolitním vlivům směřujícím k vytváření lhostejnosti vůči vlastní identitě. Nestojíme o mládež, které je lhostejný osud vlastního národa. Z těchto důvodů bude povinností každého učitele základních škol skládat slib loajality národu a státu. Velmi tvrdý boj musí být veden i proti drogám, a to na základě rozsáhlé vysvětlovací kampaně a za spoluúčasti rodiny. Budeme i finančně podporovat ze státního rozpočtu činnost národně orientovaných tělovýchovných sdružení, aby bylo naplněno Tyršem propagované heslo. "Ve zdravém těle zdravý duch."

V oblasti kultury učiníme vše, aby bylo zachováno naše národní dědictví a nedocházelo k jeho zcizení.

V tomto směru učiníme všechny, třeba i drastické kroky. Nehodláme nikterak nikomu nařizovat způsob jeho kulturního vyžití, na straně druhé však jasně deklarujeme snahu zamezit šíření jevů, které vedou k propagaci vulgárního násilí a dalších podobných nevkusných jevů. Taková iniciace příslušného zákona bude však z naší strany zahájena teprve po širší celonárodní diskusi za účasti odpovědných pedagogů a psychologů. Zcela jasně říkáme, že budeme podporovat, a to i finančně rozvoj naší národní kultury.

VI. Reforma ústavy

Obecná krize systému parlamentní demokracie jako formy vlády v republikánském zřízení nás nutí k zamyšlení nad základním principem celého uspořádání. V současnosti jsme svědky situace, kdy vládní moc je zcela podřízena i existenčně závislá na moci zákonodárné, a tak se stáváme často diváky bojů o bytí či nebytí vlády při jinak rutinním hlasování o běžných zákonech. Navíc historická zkušenost ukazuje flagrantní selhání systému třetí a čtvrté francouzské republiky, kdy politický systém nebyl schopen vyřešit základní problémy dané historické etapy. Totéž lze říci i poválečné italské republice, kde došlo k naprostému zkorumpování výkonných i zákonodárných orgánů, což vyvolalo nezbytné reformy.

Jako opačný příklad lze uvést nepřetržitě fungující systém v USA a v páté francouzské republice. Současný stav politické scény v ČR, kde navíc dochází k obcházení základních principů současné ústavy nám až příliš připomíná zmíněné nešťastné případy.

S ohledem na skutečnost, že v současné době nemáme dostatečné síly, abychom stávající ústavní systém mohli změnit na formu plného rozdělení a oddělení moci (tak zvaný presidentský systém) a systém parlamentní demokracie jako formy vlády je u nás tradiční s tím, že v důsledku historických událostí nikdy neměl možnost se plně rozvinout, jsme rozhodnutí jej v současné době respektovat s tím, že navrhujeme následné reformy:

1. Okamžité zrušení Senátu. Parlamentní demokracie má být vzorem jednoduchosti. Česká republika je unitární stát, takže existence senátu je zcela zbytečná.
2. Zvýšení presidentské pravomoci směrem k přijímání zákonů. Pokud president vrátí zákon, musí být přijat ústavní většinou. Zde odkazujeme na ústavu 1. ČSR, kde slib zavazoval presidenta, že bude šetřiti zákonů, zejména zákonů ústavních. Při současné nekvalitě zákonodárné činnosti parlamentu je třeba velmi bedlivého posouzení. Na tuto činnost bude nutno hlavně státu poskytnout potřebné prostředky a možná i čas, aby mohl vést příslušné konzultace s experty a nedocházelo tak "k výrobě legislativních zmetků" jak je v naší zemi zvykem.
3. Otázka nezávislosti soudů. Zcela katastrofální situace je v našem soudnictví, kde existuje nejen nevymahatelnost práva, ale též řada soudních rozsudků je vynášena v rozporu se zákony, což nás nutí dosavadní systém změnit. V USA mimo nejvyšší federální soud jsou soudci v jednotlivých státech voleni, což jim na jedné straně dává principiální nezávislost, na straně druhé pak své zaměstnání nemají doživotně zaručeno. V našem případě je v rozporu s tradicí kontinentálního práva zavést volitelnost soudců. Nelze však celý soudní institut nechat bez jakékoliv kontroly. Dochází-li totiž ke korupci v politickém životě, který je svým způsobem pod drobnohledem, tím horší situace musí být v soudnictví, které je víceméně mimo veřejnou kontrolu.

Z těchto důvodů by měla být stanoveno periodické přezkušování, kdy by měli kvalifikované komise v určitých obdobích provést kontrolu pracovní činnosti jednotlivých soudců a na tomto základě navrhnout, či nenavrhnout další setrvání v jejich funkci. Tyto komise by byly zcela nezávisle jmenovány presidentem a jejich činnost by byla upravena zákonem.
4. Otázka referenda. Jsme pro posílení forem tak zvané přímé demokracie, a to na všech úrovních.
5. Zakotvit češtinu jako úřední jazyk přímo v ústavě.

VII. Zahraniční politika

Hlavní náplní zahraniční politiky je ochrana a prosazování zájmů českého státu na mezinárodním poli. To spočívá zejména v maximální podpoře spolupráce Visegrádské skupiny. To vyžaduje jasnou zahraničně politickou koncepci, která bude mít výraznou podporu národa a jeho občanů. Taková politika musí dostat naprostou podporu výkonné i zákonodárné moci a být opřena o přiměřenou ozbrojenou moc. V neposlední řadě pak musí vycházet z našich reálných možností. Uvědomujeme si, že rozpadem Československa, ať již naše stanovisko k tomuto aktu je jakékoliv, došlo k oslabení mezinárodních pozic a to též z hlediska geopolitického postavení našeho státu. Ze středního evropského státu se staly dva státy malé. Navíc pak si uvědomujeme, že ekonomicky jsme nesmírně závislí na zahraničním obchodě. Současná státní politika v tomto směru již přináší ve formě obrovského zadlužení své výsledky. To nás nutí, chceme-li se ovšem vrátit na naše tradiční trhy, ke značné toleranci vůči politickým systémům, které nám nejsou možná po chuti, ale jejichž režimy bychom měli tolerovat.

Za základ globálních mezinárodních vztahů považujeme nutnost zcela zásadně respektovat mezinárodní právo a v plné míře obnovit autoritu OSN. Jsme si plně vědomi, že OSN zdaleka není ideální společenství, ale jde zde alespoň o určitou autoritu světové univerzální organizace.

Ve dvoustranných vztazích i ve vystupování na mezinárodním fóru budeme stát na principu, že poměry každého státu, který je členem OSN jsou jeho vnitřní záležitostí a nikdo nemá právo do nich zasahovat. Takový zásah je možný jen v závažných případech a na základě jasně daného předchozího mandátu OSN. Navíc k takové akci může být dán souhlas jen pokud se dotyčný stát chová jako agresor. Takovým příkladem může být i skutečnost, že se stává prokazatelně základnou mezinárodního terorizmu nebo svévolně vyrábí zbraně hromadného ničení. Jinak poměry ve vlastní zemi jsou jeho vnitřní záležitostí a nikdo nemá právo do kterékoliv země násilnou formou exportovat svůj společenský systém.

Jako země ležící ve středu Evropy, prohlašujeme, že chceme spolupracovat nejen v rámci této oblasti, ale se všemi evropskými státy a to na základě plné rovnoprávnosti. Zcela jednoznačně odmítáme evropskou politickou integraci pod nějakou blíže neurčenou federalistickou strukturou. Takový systém v rámci pojetí multikulturní společnosti znamená zánik základních hodnot na kterých je naše evropská civilizace postavena. Z těchto důvodů jsme připraveni při nejbližší vhodné příležitosti iniciovat naše vystoupení z tohoto svazku, který považujeme v této podobě za útvar směřující proti zájmům českého národa a státu. Naším cílem je Evropa vlastní, můžeme též říci Evropa národů, a to od Gibraltaru až po Ural. A to si vyžádá trpělivý dialog nejméně další generace. Hovoříme-li o spolupráci se všemi evropskými státy, máme tím na mysli i dobré sousedské vztahy s Německem. Jednoznačně však říkáme, a to jednou provždy, že otázka odsunu a platnosti tak zvaných Benešových dekretů je pro nás nezměnitelná. Nakonec v důsledku zabavení německého majetku jsme se vzdali reparací. Učiníme vše pro to, aby nikdo nemohl zvrátit výsledky druhé světové války. Kdokoliv se o to pokusí, bude z naší strany považován za nacistu a jako k takovému se k němu budeme chovat. V rámci evropské spolupráce jsme zásadně proti uvalování jakýchkoliv sankcí vůči jiné evropské zemi. Považujeme to za urážející, nedůstojné a principálně nebezpečné.

Protože žijeme v době, kdy dochází k obrovské migraci obyvatel budeme zavádět vízovou povinnost vůči všem těm státům, odkud nám toto nebezpečí hrozí. Nehodláme v žádném případě rozšiřovat počty nezaměstnaných v našem státě. Na druhé straně však poskytneme azyl těm, kteří byli v důsledku svých politických postojů nuceni svou zemi opustit. Tím splatíme i dluh našich předchozích generací.

V rámci Evropy musíme učinit vše pro to, abychom obnovili naše dobré vztahy se státy balkánské oblasti. Jedná se o naše tradiční odbytiště, navíc v těchto zemích máme dobré přátelské vztahy. Totéž se týká i našich poměru k Rusku ostatním státům bývalého Sovětského svazu. Náš zájem by zde měl spočívat na obnovení jak hospodářských tak i kulturních vztahů s národy žijícími v těchto oblastech. Krátkozrakou politikou k této části světa jsme totiž hodně ekonomicky ztratili a profitují na tom dnes jiní. A domnívat se, že snad jsme zde něco schopni zásadně ovlivnit, je politicky nesmysl.

Totéž se týká i našeho angažování na Blízkém a Středním Východě. V této oblasti jsme historicky považováni za seriózní obchodní partnery, kteří na rozdíl od těch ostatních se nepokoušeli nikdy zasahovat oficiálně do vnitřních záležitostí těchto zemí. Učiníme vše pro to abychom tak nečinili ani v dnešní době. Tyto země mají právo se vyvíjet v duchu svých tradic a kultury, ve které vyrostly.

Musíme též prohloubit naše ekonomické vztahy s Čínou, která po léta byla jedním z našich nejsolidnějších obchodních partnerů. Domníváme, že je na čase, abychom se v oblasti zahraničně politických vztahů zbavili ideologických brýlí a starali se o vlastní prospěch. Jinak se té katastrofální obchodní bilance našeho zahraničního obchodu nezbavíme nikdy.

Naše zahraniční politika by měla být prováděna určitou formou aktivní neutrality, to znamená být maximálně flexibilní a snažit se vždy hledat smírné řešení. Jistou naší výhodou je skutečnost, že oblast, ve které se nacházíme, není bezprostředně krizová.

VIII. Ekologická a sociálně tržní ekonomika

Ekologická a sociálně tržní ekonomika je ekonomickým a sociálním programem pro každého. Její intelektuální základ je založen na pojmu svobody a zodpovědnosti, který je sám o sobě součástí chápání člověka v rámci národní a státní pospolitosti. Jako takový je v kontrastu jak s socialistickou ideou plánovaného hospodářství, tak s liberálním pojetím ekonomického systému bez omezení.

Podporujeme myšlenku ekologické a sociálně tržní ekonomiky, protože nabízí ve srovnání s jinými systémy lepší možnosti k uvedení našich koncepcí svobody, národní a státní pospolitosti a spravedlnosti ve skutečnost. Takový systém je založen na kombinaci odměny za zásluhy a zajištění sociální spravedlnosti, na zodpovědnosti a solidaritě, na osobní zodpovědnosti a sociální jistotě. Spojuje

osobní ambice něco udělat a něčeho dosáhnout s principem usmíření a spolupráce ve společnosti, společně s ekologickými principy, které zajišťují ochranu všech vytvořených a zděděných společenských hodnot.

Soukromé vlastnictví se sociálními závazky, včetně zákona o dědických právech, je základním pilířem ekologické a sociálně tržní ekonomiky. Dává jednotlivcům větší rozsah vlastního rozhodování, a tím zvyšuje jejich osobní svobodu.

Důvěřujeme v lidskou schopnost rozvoje v podmínkách svobody a zodpovědnosti. Víme, že lidstvo je schopno zneužít své schopnosti a žít bez uvážení sociálních a ekologických hledisek, a proto věříme, že stát má stanovit rámec, který pomáhá posílit v rámci ekonomického systému samoregulaci a zaváže ty, kterých se to týká, aby vzali sociální a ekologické aspekty v úvahu. Tady jsou svázány principy odpovědnosti, sociální politiky společně s ekologií a vzájemně se tak určují. Chceme rozvinout ekologickou a sociálně tržní ekonomiku takovým způsobem, aby osobní iniciativa byla posílena, stále více lidí bylo zainteresováno na sociálním a ekonomickém pokroku a životní prostředí požívalo účinnou ochranu.

Součástí a základem jakéhokoliv svobodného sociálně tržního systému je koncept sociálně zodpovědného soukromého majetku. Soukromé vlastnictví výrobních prostředků je nutné, pokud mají být nedostatkové výrobky používány úsporně a jejich úspora má být prováděna co nejefektivněji. Svoboda smlouvy, svoboda obchodu, svoboda zakládání podniků a svoboda volby povolání jsou podstatné požadavky pro svobodnou ekonomickou aktivitu a příležitosti k zisku a riziku ztráty.

Jako národně orientovaná strana jsme doplnili ekologickou dimenzi k sociálně tržní ekonomice. Více než tak bylo v minulosti chceme použít tržní síly a řídicí mechanismy, abychom zajistili, že k přírodě a životnímu prostředí je přistupováno s respektem. Předmětem ekologické a sociálně tržní ekonomiky je dosáhnout syntézy ekonomiky, sociální spravedlnosti a ekologie.

Socialistické plánované hospodářství způsobilo enormní ekologické a ekonomické poškození celé naší vlasti a zanechalo své stopy i na lidech. Tuto situaci ještě zhoršila neefektivní politika polistopadových vlád. Proto má průmysl, společnost, politici a samozřejmě i kapitáni průmyslu v České republice odpovědnost za zahájení ekonomické, sociální a ekologické obnovy země. Vybudováním moderní infrastruktury, investicemi do pracovních míst a nových výrob, zlepšením vzdělání a přípravy na zaměstnání a posilováním výzkumu a vývoje vytvoříme základ pro kvetoucí hospodářství.

Budeme podporovat osobní iniciativu a ochotu k riziku, odstraníme byrokratické překážky pokroku, jsme pro určité formy deregulace, pokud to bude ovšem sociálně únosné.

Chceme postupně změnit náš systém sociálního zabezpečení, abychom vzali v úvahu působení demografických změn a zaručili sociální spravedlnost pro budoucnost.

Jako země s malými přírodními zdroji jsme závislí na efektivitě a inovačních schopnostech svých lidí. Musíme koncentrovat své zkušenosti na výrobky vysoké kvality a jejich výrobu. Rychlost technického pokroku se stále zvyšuje a produkční cykly jsou stále kratší, a proto je nutno zavádět inovace stále vyšším tempem. Naše konkurenceschopnost jako průmyslové lokality tedy do značné míry závisí na naší výkonnosti a aplikaci v oblasti výzkumu a vývoje včetně aplikace nových technologií, jako jsou biotechnologie, genetické inženýrství, informační technologie a ekologické inženýrství. Budoucnost tedy patří technologiím a výrobkům šetrným k životnímu prostředí. Rozvoj našeho systému na ekologickou a sociálně tržní ekonomiku nám musí umožnit nejen vstup do oblastí environmentálních technologií, ale je též důležitou podmínkou pro naši konkurenceschopnost pro budoucí atraktivní průmyslové investice.

Je zapotřebí zlepšit spolupráci mezi vědci a výzkumníky na jedné straně a průmyslem na straně druhé. Zde jde zejména o podporu rozvoje průmyslových aplikací - zejména ve formě prodejných výrobků a služeb z výsledků základního výzkumu. Průmysl potřebuje více investovat do základního

výzkumu stejně jako vložit peníze do výzkumu nových výrobků. Jen tak bude možné převést výkonnost v základním výzkumu efektivněji do technologií, což je významné z hlediska konkurenceschopnosti. Zejména informační vysoké technologie mají strategickou důležitost pro průmysl i vědu. Rychlé vysokokapacitní datové sítě jsou důležitou investicí do infrastruktury a zlepší postavení našeho státu jako průmyslového subjektu.

Za velmi závažný problém považujeme nastolit dlouhodobý dialog mezi státem, průmyslem a vědci pokud jde o oblasti, na které se má výzkum soustředit, posouzení, které jsou plodné oblasti pro dlouhodobý technický rozvoj. Takovým způsobem může být lépe kombinováno a koordinováno úsilí.

Jako vývozní země je Česká republika závislá na volném obchodu. Naším hlavním úkolem jako státu závislém na exportu je návrat na tradiční trhy.

Základní princip sociální spravedlnosti musí být založen nejen na příjemcích státní podpory - včetně sociálního zajištění - ale též s uvážením daňového výnosu a jiných příspěvků. Spravedlnost se musí týkat nejen jejího rozdělování, ale též příspěvků, které jsou požadovány. Daně a jiné poplatky nesmí paralyzovat soukromou iniciativu ani výkonnost zaměstnanců v průmyslu.

Efektivita ekologické a sociálně tržní ekonomiky je závislá na vyvážené kombinaci malých, středních a velkých podniků. Potřebujeme ekonomickou sílu široké základny sektoru MSP a myšlenky, které vedou k nadšení pro inovace, které je charakteristické pro jejich provozovatele. Malé a střední podniky hrají důležitou roli v ochraně a vytváření nových pracovních příležitostí a učebních míst. MSP jsou rozhodující k udržení soutěže. Poskytují stálou příležitost k přechodu ze stavu zaměstnance do stavu živnostníka a jsou podstatným požadavkem k decentralizaci ekonomické síly.

Potřebujeme stále více zaměstnavatelů a tedy musíme zajistit přechod od zaměstnanců na živnostníky. Naše ekonomika musí dát jednotlivcům, kteří stojí o to a jsou ochotni riskovat příležitost stát se živnostníky. Proto zaměříme naši politiku na jejich podporu.

Jsme zásadně pro zachování české koruny a odmítáme přijetí Eura, čímž by náš stát přišel o další stupeň suverenity. Pokud vláda přistoupí k zavedení Eura, požadujeme k této otázce vypsání referenda.